

Sygn. akt I C 266/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 marca 2018 roku

Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: ASR Ewa Malinka

Protokolant: Edyta Szmigiel

po rozpoznaniu w dniu 22 marca 2018 roku w Dzierżoniowie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w D.

przeciwko G. F.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej G. F. na rzecz strony powodowej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w D. kwotę 406,18 zł (czteryście sześć zł osiemnaście gr) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 11 października 2017 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanej G. F. na rzecz strony powodowej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w D. kwotę 137 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 90 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 266/18

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym w dniu 11 października 2017 r. strona powodowa (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w D. wniosła o zasądzenie od pozwanej G. F. kwoty 406,18 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Ponadto wniosła o zasądzenie od pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Na uzasadnienie żądania podała, że strony niniejszego sporu zawarły w dniu 30 grudnia 2014 r. umowę, na mocy której powód zobowiązał się świadczyć na rzecz pozwanej usługi w zakresie dostawy wody i odbioru ścieków na ustalonych taryfą warunkach cenowych. W okresie od lutego do sierpnia 2017 r. pozwana nie uregulowała zobowiązań za odbierane usługi. Łączny koszt zrealizowanych w tym okresie przez stronę powodową usług wyniósł 406,18 zł.

Sąd uwzględnił w całości dochodzone roszczenie wydając nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym w dniu 23 października 2017 r.

Pozwana G. F. w sprzeciwie od nakazu zapłaty wniosła o oddalenie powództwa. W uzasadnieniu wskazała, że strona powodowa żąda zapłaty za usługi które nie są wykonywane. Od kilku lat nie korzysta z wody dostarczanej przez stronę powodową pod wskazanym adresem. Informowała stronę powodową o rezygnacji z usługi dostarczania wody, jednak do dnia dzisiejszego otrzymuje żądania zapłaty za niewykonywane usługi.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w D. jest podmiotem zajmującym się m.in. poborem, uzdatnianiem i dostarczaniem wody, odprowadzaniem i oczyszczaniem ścieków.

Dowód: informacja odpowiadająca odpisowi aktualnemu z Rejestru Przedsiębiorców KRS – k. 8-12.

W dniu 20 grudnia 2014 r. pozwana G. F. jako (...) zawarła ze stroną powodową (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w D. umowę o zaopatrzenie w wodę. Na tej podstawie strona powodowa zobowiązała się m.in. do dostarczania wody do nieruchomości pozwanej przy ul. (...) w D.. W umowie postanowiono, że należność za zaopatrzenie w wodę ustala się na podstawie cen i stawek opłat określonych w aktualnie obowiązującej taryfie. Taryfy obowiązują Odbiorcę bez potrzeby odrębnego powiadamiania. (§ 8). Przedsiębiorstwo wystawia faktury za usługi świadczone odbiorcy w okresach obrachunkowych ustalonych w umowie (§ 9). Rozliczenie należności przysługujących Przedsiębiorstwu od Odbiorcy za wykonaną umowę następuje w ten sposób, że ilość pobranej wody ustala się na podstawie wskazań wodomierza głównego (§ 10). Strony zawarły umowę na czas nieokreślony. Postanowiły, że umowa przestaje obowiązywać na skutek pisemnego rozwiązania przez Odbiorcę po trzymiesięcznym okresie wypowiedzenia (§ 16). W § 18 umowy wskazano, że do spraw nieuregulowanych umową mają zastosowanie przepisy ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków, Kodeksu cywilnego oraz Regulaminu dostarczania wody i odprowadzania ścieków przyjętego Uchwałą nr LIII/365/06 Rady Miejskiej D. z dnia 27 lutego 2006 r.

Dowód: umowa nr (...) o zaopatrzenie w wodę z dnia 30.12.2014 r. – k. 13-14.

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w D. wystawiła pozwanej G. F. następujące faktury VAT za świadczenie na jej rzecz usług wynikających z wymienionej umowy:

- fakturę VAT z dnia 6.02.2017 r. nr (...) na kwotę 18,55 zł z terminem płatności 22.02.2017 r.,
- fakturę VAT z dnia 6.03.2017 r. nr (...) na kwotę 319,63 zł z terminem płatności 22.03.2017 r.,
- fakturę VAT z dnia 5.04.2017 r. nr (...) na kwotę 13,60 zł z terminem płatności 21.04.2017 r.,
- fakturę VAT z dnia 5.05.2017 r. nr (...) na kwotę 13,60 zł z terminem płatności 21.05.2017 r.,
- fakturę VAT z dnia 5.06.2017 r. nr (...) na kwotę 13,60 zł z terminem płatności 21.06.2017 r.,
- fakturę VAT z dnia 4.07.2017 r. nr (...) na kwotę 13,60 zł z terminem płatności 20.07.2017 r.,
- fakturę VAT z dnia 4.08.2017 r. nr (...) na kwotę 13,60 zł z terminem płatności 20.09.2017 r.

Na kwoty z faktur składały się opłaty abonamentowe oraz koszty sprzedaży wody według zużycia.

Dowód: faktury VAT - 15-21.

Pozwana G. F. nie spłaciła zobowiązania wynikającego z wystawionych faktur VAT za okres od lutego do sierpnia 2017 r.

Bezsporne.

Pismem z dnia 25.08.2017 r. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w D. wystosowała do pozwanej G. F. ostateczne przedsądowe wezwanie do zapłaty na łączną kwotę 406,18 zł w terminie 7 dni od dnia otrzymania wezwania.

Dowód: ostateczne przedsądowe wezwanie do zapłaty z dnia 25.08.2017 r. - k. 22.

G. F. od kilku lat nie mieszka w lokalu przy ul. (...) w D.. Informowała o tym telefonicznie (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w D., wzywając do zdemontowania wodomierza.

Dowód: przesłuchanie pozwanej G. F. – e-protokół z rozprawy z dnia 22.03.2018 r. – koperta k. 51.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów prywatnych, których prawdziwości żadna ze stron nie kwestionowała, a także dowodu z przesłuchania pozwanej, której zeznania Sąd uznał za wiarygodne.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Podstawą dochodzenia roszczenia objętego pozwem jest umowa z dnia 30.12.2014 r. o zaopatrzenie w wodę. Umowa tego typu została uregulowana w ustawie z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków. Stosownie do art. 6 ust. 1, dostarczanie wody lub odprowadzanie ścieków odbywa się na podstawie pisemnej umowy o zaopatrzenie w wodę lub odprowadzanie ścieków zawartej między przedsiębiorstwem wodociągowo-kanalizacyjnym a odbiorcą usług. W ust. 3 art. 6 wymienione zostały elementy, jakie powinna zawierać tego typu umowa. Umowa stron została zawarta zgodnie z obowiązującymi przepisami. Stosownie zaś do przepisu art. 26 ust. 1 wskazanej ustawy, rozliczenia za zbiorowe zaopatrzenie w wodę i zbiorowe odprowadzanie ścieków są prowadzone przez przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjne z odbiorcami usług na podstawie określonych w taryfach cen i stawek opłat oraz ilości dostarczonej wody i odprowadzonych ścieków.

W ocenie Sądu strona powodowa wykazała zgodnie z art. 6 k.c. wszystkie przesłanki istnienia swojego roszczenia wobec pozwanej z tytułu zawartej w dniu 30.12.2014 r. umowy zaopatrzenie w wodę. Natomiast pozwana nie wykazała ewentualnych okoliczności tamujących bądź niweczących roszczenie strony powodowej, do czego była procesowo zobowiązana, również na podstawie ww. art. 6 k.c.

Powodowa spółka wywodziła korzystny dla siebie skutek prawny z faktu zawarcia w dniu 30.12.2014 r. pisemnej umowy o zaopatrzenie w wodę, a zatem to na niej spoczywał ciężar udowodnienia, że umowa została zawarta, wiązała strony oraz, że określona w pozwie należność w kwocie 406,18 zł, wynikająca z przedłożonych przez nią faktur VAT znajdowała w tej umowie potwierdzenie. Analizując zgromadzony w sprawie materiał dowodowy Sąd uznał, iż w okresie objętym pozwem strony łączył stosunek prawny, którego źródłem nawiązania była zawarta w formie pisemnej umowa z dnia 30.12.2014 r. o zaopatrzenie w wodę. Umowa ta dołączona została do pozwu, pozwana nie kwestionowała zresztą że umowę taką zawarła z powodową spółką. Strona powodowa za pomocą przedłożonych faktur VAT wykazała również wysokość należnego jej roszczenia z tytułu świadczonych usług zaopatrzenia w wodę.

Pozwana nie kwestionowała tego, że nie dokonała opłat wynikających z przedłożonych faktur VAT, twierdząc jednak że powodowa spółka nie wykonała żadnych usług, na podstawie których była uprawniona do naliczenia opłat. Na uzasadnienie swojego stanowiska podawała, że od kilku lat nie mieszka w lokalu, którego dotyczy umowa z dnia 30.12.2014 r., nie ma tam poboru wody, zaś o fakcie tym telefonicznie informowała powodową spółkę wnosząc o zdemontowanie wodomierza. Jednocześnie pozwana nie była pewna czy o fakcie tym poinformowała również pisemnie stronę powodową. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w D. zaprzeczyła faktowi, aby pozwana dokonała wypowiedzenia umowy łączącej strony z dnia 30.12.2014 r. W takiej sytuacji to na pozwanej spoczywał ciężar wykazania faktu, że dokonała wypowiedzenia umowy, a w konsekwencji że w okresie za który naliczone zostały opłaty za dostarczanie wody, pozwanej nie łączył z powodową spółką żaden stosunek prawny. W umowie z dnia 30.12.2014 r. strony zaś wyraźnie przewidziały, że umowa ta przestaje obowiązywać na skutek pisemnego rozwiązania przez Odbiorcę po trzymiesięcznym okresie wypowiedzenia (§ 16 ust. 2). Pozwana nie przedłożyła pisemnego oświadczenia o rozwiązaniu przez nią umowy, nie była nawet pewna czy w tej formie złożyła stosowne oświadczenie. Ponieważ więc pozwana nie złożyła oświadczenia woli o chęci rozwiązania umowy wiążącej ją z powodową spółką, a przynajmniej faktu tego nie udowodniła, strony wiązała stosunek zobowiązaniowy. W konsekwencji pozwana winna była ponosić koszty w zakresie świadczonych na jej rzecz usług.

Z samego faktu, że pozwana nie mieszka od kilku lat w mieszkaniu przy ul. (...) w D., nie wynika że nie jest ona obowiązana ponosić opłat zgodnie z zawartą umową. Jak bowiem wskazała strona powodowa w piśmie z dnia 8 lutego 2018 r. (k. 40), poza realnym zużyciem wody odbiorcy usług obowiązani są do pokrywania kosztów utrzymania sieci. Z przedłożonych przez powodową spółkę faktur wynika, że na część należności od pozwanej składają się opłaty abonamentowe, zaś niektóre faktury opiewają wyłącznie na takie opłaty. Niezależnie od tego, wskazać należy że część roszczenia stanowi także koszt realnego zużycia wody, co czyni twierdzenia pozwanej o jakimkolwiek braku poboru wody wątpliwymi. Zatem zarzut, iż pozwana nie mieszka w lokalu przy ul. (...) w D. nie mógł skutecznie zniweczyć roszczenia strony powodowej.

Zatem realizacja usług w zakresie dostaw wody przez powodową spółkę, skutkowałą obowiązkiem ponoszenia przez pozwaną związanych z tym kosztów. Powództwo podlegało tym samym uwzględnieniu w całości.

O odsetkach ustawowych za opóźnienie Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i § 2 k.c. zasądzając je zgodnie z żądaniem strony powodowej od dnia wniesienia pozwu, tj. od 11 października 2017 r. do dnia zapłaty. Terminy płatności poszczególnych faktur przypadają bowiem na daty wcześniejsze niż dzień wytoczenia powództwa, zatem w tym czasie pozwana pozostawała niewątpliwie w opóźnieniu z zapłatą dochodzonej kwoty.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., stosując zasadę odpowiedzialności za wynik sporu. Skoro pozwana przegrała sprawę w całości, to należało zasądzić od niej na rzecz strony powodowej koszty procesu w łącznej kwocie 137 zł. Na zasądzone koszty składają się: opłata od pozwu w wysokości 30 zł, koszty zastępstwa procesowego w kwocie 90 zł (§ 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych) oraz kwota 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.